

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 40C/34/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413225229
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Kubiš
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2016:1413225229.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudcom JUDr. Michalom Kubišom v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s. so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 838 825, zastúpený Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Michalská 14, 811 03 Bratislava, IČO: 47 255 706, proti žalovanému: V. H., trvale bytom F. X, 841 07 Bratislava, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, 949 01 Nitra, IČO: 36 868 876, o zaplatenie 651,30 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a .

Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 433,63 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, 949 01 Nitra, č.ú.: IBAN: R. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 17.12.2013 pôvodne domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 3 333,93 eura spolu s riadnym úrokom vo výške 17,30 % ročne zo sumy 2 916,36 eura od 22.12.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. zo sumy 2 916,36 eura odo dňa 22.12.2010 do zaplatenia z titulu nesplateného úveru. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvoril so žalovaným dňa 21.02.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0179943980, na základe ktorej mu poskytol úver vo výške 1 659,70 eura pri úrokovej sadzbe 17,30 % p.a.. Žalovaný sa zaviazal úver splácať mesačnou splátkou vo výške 43,42 eura vždy k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na termín 20.02.2007 a konečná splatnosť úveru na termín 20.02.2011. Žalovaný svoj záväzok neplnil a poskytnutý úver nesplatil ani do dňa konečnej splatnosti, t.j. 20.02.2011. Nakoľko ani po postúpení pohľadávky neboli zaplatené žiadne platby, uviedol, že sa pridrižiava vyčíslenia pohľadávky jeho právnym predchodcom, podľa ktorého ku dňu 21.12.2010 bol celkový dlh v sume 3 333,93 eura pozostávajúci z istiny 2 916,36 eura a úrokov z omeškania v sume 417,57 eura.

Písomným podaním doručeným súdu dňa 29.05.2015 žalobca uviedol, že žalovaný na úhradu splátok uhradil spolu sumu 619,54 eura, posledná úhrada bola dňa 15.06.2007 vo výške 46,49 eura. Predmetné úhrady zodpovedajú necelým 15-im splátkam, t.j. nepostačujú ani na úhradu splátok splatných v období od 20.02.2007 do 20.11.2009, nakoľko výška splátok za toto obdobie predstavuje sumu 1 476,28 eura. Poukázal na to, že pokiaľ bola žaloba doručená súdu po 13.12.2013, štvorročná premlčacia doba začala plynúť tak, že splátky splatné v období od 20.12.2009 do 20.02.2011 (celkom 15 splátok po 43,42 eura) nemôžu byť premlčané. Vzhľadom na uvedené upravil pôvodnú žalobu tak, že sa voči žalovanému domáha zaplatenia sumy 651,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. zo sumy 43,42 eura od 21.12.2009 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.01.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42

eura od 21.02.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.03.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.04.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.05.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.06.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.07.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.08.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.09.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.10.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.11.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.12.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.01.2011 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura od 21.02.2011 do zaplattenia. Vo zvyšnej časti zobral žalobu späť. Zároveň sa rozsiahlo vyjadril k tomu, prečo treba v predmetnom prípade aplikovať štvorročnú premlčaciu dobu podľa Obchodného zákonníka.

Vzhľadom na vyššie uvedenú "úpravu" petitu žaloby súd uznesením č.k. 40C/34/2015-56 zo dňa 26.10.2015 konanie v časti o zaplattenie sumy 2 682,63 eura spolu s riadnym úrokom vo výške 17,30 % ročne zo sumy 2 916,36 eura od 22.12.2010 do zaplattenia zastavil a zároveň pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 651,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.12.2009 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.01.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.02.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.03.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.04.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.05.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.06.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.07.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.08.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.09.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.10.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.11.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.12.2010 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.01.2011 do zaplattenia, zo sumy 43,42 eura odo dňa 21.02.2011 do zaplattenia.

Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Mal za to, že žalovaná pohľadávka je premlčaná, a preto proti nej vzniesol námietku premlčania. Rozsiahlo sa pritom vyjadril k tomu, prečo na predmetný spotrebiteľský vzťah nie je možné aplikovať štvorročnú premlčaciu dobu podľa Obchodného zákonníka ale trojročnú premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka.

Písomným podaním doručeným súdu dňa 03.02.2016 žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného zotrval na svojom stanovisku o potrebe aplikácie štvorročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka, čo podporil viacerými rozhodnutiami súdov SR. Zároveň sa vyjadril k otázke postúpenia pohľadávky na neho jeho právnym predchodcom. Mal za to, že nie je správny postup aplikácie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách na spotrebiteľský úver takým spôsobom, že aplikáciou tohto ustanovenia sa bude určovať neplatnosť postúpenia pohľadávky a prípadný nedostatok aktívnej legitimácie nového veriteľa. Poukázal na to, že § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch odkazuje v poznámke 22) na § 524 Občianskeho zákonníka. Účelom § 92 zákona o bankách podľa jeho názoru je úprava výnimiek z bankového tajomstva, keďže ods. 8 tohto ustanovenia nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva, čomu zodpovedá aj to, že toto ustanovenie je súčasťou ustanovení ŠTRNÁSTA ČASŤ BANKOVÉ TAJOMSTVO. Poukázal na to, že zákon o bankách ani zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu, či nepreukázanie výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ako dôvod neplatnosti právneho úkonu neuvádza. V tejto súvislosti poukázal tiež na bod 18.14. VOP, podľa ktorého Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky. Napokon poukázal na nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2014 pod sp. zn. IV. ÚS 15/2014, ďalej na nález z 01. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, ako aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3900/12 zo dňa 28.02.2013, z ktorých vyplýva priorita výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a nemožnosť hľadať neplatnosť právneho úkonu "za každú cenu", či nemožnosť vyvodzovať neplatnosť z okolností, ktoré zákon neuvádza ako dôvody neplatnosti.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie na termín 09.02.2016. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju ako aj žalobcovu neúčast' z dôvodu hospodárnosti, o odročenie pojednávania nežiadal. Právny zástupca žalovaného, ktorý sa na pojednávanie riadne a včas dostavil, ospravedlnil

neúčast' žalovaného s tým, že súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti. Súd preto v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu, ako aj žalovaného.

Súd pri rozhodovaní vychádzal z nasledovného skutkového stavu:

Právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvoril so žalovaným dňa 21.02.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0179943980 (č.l. 25-26 spisu), na základe sa zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 50 000,- Sk (1 659,70 eura) pri úrokovej sadzbe 17,30 % p.a.. Žalovaný sa zaviazal úver splácať mesačnou splátkou vo výške 1 308,- Sk (43,42 eura) vždy k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na termín 20.03.2006, počet splátok 60, konečná splatnosť úveru 20.02.2011, RPMN 9,45 %. Podľa čl. II. bod 3. a 4. zmluvy o splátkovom úvere všetky právne vzťahy výslovne neupravené v Úverovej zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, ktoré sú súčasťou Úverovej zmluvy, VOP, ktoré sú súčasťou Úverovej zmluvy, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, v tomto poradí. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Listom zo dňa 28.12.2010 (č.l. 27 spisu) právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 postúpil pohľadávku z predmetnej zmluvy vo výške 3 333,93 eura s príslušenstvom na žalobcu. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 spolu s prílohou č. 1 (č.l. 7-24 spisu) súd zistil, že právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku z predmetnej zmluvy na žalobcu, pričom ku dňu postúpenia pohľadávka predstavovala sumu 3 333,93 eura a pozostávala z istiny 2 916,36 eura a úrokov v sume 417,57 eura, počet dní omeškania 1 311. Z výpisu z úverového účtu žalovaného (č.l. 48-50, 73-80 spisu) súd zistil, že žalovaný čerpal úver vo výške 50 000,- Sk (1 659,70 eura) a uhradil splátky spolu vo výške 18 664,20 Sk (619,54 eura), posledná úhrada bola dňa 15.06.2007 vo výške 1 400,60 Sk (46,49) eura. Podľa bodu 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. (č.l. 81-93 spisu) ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednanja zo strany Klienta (a/ ak je Klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní), Banka je oprávnená a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Úveru, t.j. požadovať splatenie Pohľadávky zo zmluvy o úvere a Klient je povinný splatiť Pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú Banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti, b) vypovedať zmluvu o úvere, alebo od nej odstúpiť. Podľa bodu 18.14. Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vznikla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.

Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch") na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; 3) v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere (ďalej len "O.z.") spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 52 ods. 3 O.z. dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 O.z. spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu postúpenia žalovanej pohľadávky (ďalej len "zákon o bankách") ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b) v spojení s § 3 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver v rámci svojho podnikania a zároveň úver bol žalovanému poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (žalobca v tejto súvislosti netvrdil ani nepreukázal opak). Predmetná zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, keďže má podobu typovej (štandardnej) formulárovej zmluvy, ktorá je charakteristická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch opakovane a spotrebiteľ vzhľadom na formulárovú predtlač jej obsah nemôže žiadnym podstatným spôsobom ovplyvniť (charakter uzatvorenej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej ani nebol medzi účastníkmi sporný).

Keďže v posudzovanej veci si žalobca v konaní uplatnil voči žalovanému pohľadávku, ktorá na neho bola postúpená právnym predchodcom, súd sa v prvom rade zaoberal tým, či boli splnené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky na žalovaného. Keďže zmluva o splátkovom úvere bola uzatvorená právnym predchodcom žalobcu, ktorý bol bankou, a týmto subjektom bola následne pohľadávka z tejto zmluvy postúpená na žalovaného, súd posudzoval splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z hľadiska kritérií obsiahnutých v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý tieto podmienky podrobne (a konkrétne) vymedzuje. Súd pritom dospel k záveru, že tieto podmienky v posudzovanom prípade neboli splnené.

Z citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť na tretiu osobu iba takú pohľadávku (alebo jej časť), ktorá zodpovedá peňažnému záväzku jej klienta voči nej, s ktorým je klient napriek písomnej výzve banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením.

V zmysle bodu 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. bola Slovenská sporiteľňa, a.s. oprávnená z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného (omeškanie s úhradou splátok úveru) oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o splátkovom úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Slovenská sporiteľňa, a.s. však nevyužila ani jednu z týchto možností (žalobca v tejto súvislosti netvrdil ani nepreukázal opak) a žalovanú pohľadávku postúpila na žalobcu bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o splátkovom úvere alebo odstúpením od nej. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalobca si v konaní (po čiastočnom späťvzati a zmene žaloby) uplatnil zaplatenie pohľadávky predstavujúcej neuhradené splátky splatné v období od 20.12.2009 do 20.02.2011 (celkom 15 splátok po 43,42 eura, spolu 651,30 eura). Tomu celkom jednoznačne zodpovedá aj petit žaloby, v zmysle ktorého sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 651,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % p.a. zo sumy 43,42 eura od 21.12.2009 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.01.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.02.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.03.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.04.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.05.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.06.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.07.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.08.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.09.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.10.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.11.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.01.2011 do zaplatenia, zo sumy 43,42 eura od 21.02.2011 do zaplatenia. Pokiaľ však právnym predchodcom žalobcu nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezankol výpoveďou zmluvy o splátkovom úvere alebo odstúpením od nej, nemohla byť zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 postúpená na žalobcu pohľadávka zodpovedajúca (aj) splátkam splatným po tomto dátume (vrátane riadneho úroku a úroku z omeškania z nich). V zmysle citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže totiž banka postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu.

Okrem toho však v posudzovanom prípade nebola splnená ani ďalšia podmienka pre platné postúpenie pohľadávky na žalobcu, a to písomná výzva Slovenskej sporiteľne, a.s. žalovanému na splnenie jeho povinnosti zodpovedajúcej nesplácanému (postupovanému) záväzku (s ktorým musel byť žalovaný dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní). Žalobca v konaní ani len netvrdil (a už vôbec nepreukázal), že by jeho právny predchodca takúto výzvu žalovanému doručil.

Z uvedeného teda vyplýva, že pokiaľ Slovenská sporiteľňa, a.s. za popísaných okolností zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 postúpila na žalobcu žalovanú pohľadávku, postupovala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo má za následok neplatnosť postúpenia žalovanej pohľadávky na žalovaného zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 podľa § 39 O.z. (pre rozpor so zákonom). Žalobcovi preto chýba v spore aktívna vecná legitímácia, z dôvodu ktorého súdu neostávalo iné, ako jeho žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Pokiaľ žalobca argumentoval v prospech platnosti postúpenia pohľadávky, pričom poukazoval na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch odkazuje v poznámke 22) pri postúpení pohľadávky na § 524 Občianskeho zákonníka, a nie na zákon o bankách, ďalej, že účelom § 92 zákona o bankách je podľa jeho názoru úprava výnimiek z bankového tajomstva, keďže ods. 8 tohto ustanovenia nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva, čomu zodpovedá aj to, že toto ustanovenie je súčasťou ustanovení ŠTRNÁSTA ČASŤ BANKOVÉ TAJOMSTVO, a napokon, že zákon o bankách ani zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu, či nepreukázanie výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ako dôvod neplatnosti právneho úkonu neuvádza, tak súd tieto argumenty nepovažoval za relevantné.

Pokiaľ ide o argument žalobcu, že zákon o spotrebiteľských úveroch v poznámke pod čiarou odkazuje na § 524 Občianskeho zákonníka, súd konštatuje, že poznámky pod čiarou, na ktoré sa v zákonoch odkazuje, nemajú priamu normatívnu povahu, ale len charakter informačnej súčasti právneho predpisu. Odhliadnuc od toho však súd poukazuje na to, že v posudzovanej veci bola predmetom postúpenia pohľadávka banky, ktorej podmienky postúpenia na iné subjekty špeciálne (osobitne) upravuje zákon o bankách. Preto súd aplikoval túto špeciálnu (osobitnú) právnu úpravu, ktorá má v súlade so zásadou *lex specialis derogat legi generali* prednosť pred všeobecnou právnou úpravou postupovania pohľadávok podľa Občianskeho zákonníka.

Čo sa týka argumentu žalobcu, že účelom § 92 zákona o bankách je podľa jeho názoru úprava výnimiek z bankového tajomstva, a nie úprava podmienok platnosti postúpenia pohľadávok, súd poukazuje na dôvodovú správu k ustanoveniu § 92 ods. 8 zákona o bankách (pôvodne išlo o § 92 ods. 7), podľa ktorej: "V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.". Práve dôvodové správy k zákonom slúžia (mali by slúžiť) ako výkladová pomôcka pri nachádzaní zmyslu a účelu zákona, keďže obsahujú (mali by obsahovať) zámer zákonodarcu, ktorý ho viedol k danej právnej úprave. Odhliadnuc od toho, že v dôvodovej správe k citovanému ustanoveniu zákona o bankách sa celkom jednoznačne hovorí o inštitúte postúpenia pohľadávky (a nie o inštitúte bankového tajomstva), je podľa názoru súdu aj zo samotného textu citovaného ustanovenia (a jeho obsahu) celkom jednoznačné, že vymedzuje podmienky, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku na iné subjekty. Na uvedený záver pritom nemôže mať žiadny vplyv ani tá skutočnosť, že citované ustanovenie sa nachádza v časti zákona označenom ako ŠTRNÁSTA ČASŤ BANKOVÉ TAJOMSTVO medzi inými ustanoveniami, ktoré skutočne (prítom však jednoznačne a výslovne) upravujú problematiku bankového tajomstva. V tejto súvislosti súd poukazuje tiež na to, že banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 zákona o bankách podlieha bankovému povoleniu. Nad činnosťou bánk vykonáva dohľad Národná banka Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto prijímať vklady, poskytovať z vkladov úroky alebo iné odplaty, ktoré sú daňovým výdavkom podľa osobitného predpisu, poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, poskytovať platobné služby pre iného v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti (§ 3 zákona o bankách). Z uvedeného špecifického charakteru činnosti bánk a ich špecifického postavenia, vyplýva podľa názoru súdu aj dôvodnosť špecifickej (sprísnenej) úpravy podmienok, za ktorých môžu svoje pohľadávky voči svojim klientom postupovať na iné subjekty. A to aj za tým účelom, aby sa klienti vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou, neočakávane neocitli v zmluvnom vzťahu s iným subjektom (aj takým, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska) bez toho, že by sa im poskytla možnosť uvedenému postupu zabrániť dodatočnou úhradou svojho záväzku voči banke, a to práve na základe výzvy banky na jeho splnenie.

Pokiaľ ide o argument žalobcu, že zákon o bankách ani zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu, či nepreukázanie výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ako dôvod neplatnosti právneho úkonu neuvádza, súd poukazuje na to, že je celkom nemysliteľné, aby zákonodarca pri prijímaní určitého zákona dopredu myslel na všetky prípady neplatnosti právneho úkonu, ktoré môžu v budúcnosti nastať, a tieto výslovne zahrnul do textu zákona. Okrem toho, pri prijatí argumentácie žalobcu, by sa stalo obsolétne ustanovenie § 39 O.z., ktoré slúži práve na to, aby postihlo také prípady neplatnosti právneho úkonu, na ktoré zákonodarca pri prijímaní zákona nepamätal (ani nemohol pamätať).

Pokiaľ žalobca poukazoval na nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2014 pod sp. zn. IV. ÚS 15/2014, ďalej na nález z 01. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, ako aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3900/12 zo dňa 28.02.2013, a dožadoval sa priority výkladu v prospech platnosti právneho úkonu, neumožňujúceho hľadať jeho neplatnosť "za každú cenu", súd uvádza, že závery plynúce z označených náleзов týkajúce sa preferencie výkladu zachovávanjúceho platnosť právneho úkonu pred jeho neplatnosťou, neboli použiteľné na prejednávanú vec. Skutkový, ako aj právny základ vecí, v ktorých boli označené nálezy prijaté, bol celkom odlišný od prejednávaného prípadu. Súd v predjednávanej veci dospel k záveru neplatnosti postúpenia žalovanej pohľadávky pre nesplnenie zákonných podmienok ustanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Právny predchodca žalobcu postúpil žalovanú pohľadávku na žalobcu v rozpore s výslovným znením zákonného ustanovenia kogentného charakteru (preto nebol dôvodný ani poukaz žalobcu na bod 18.14. Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., kde si jednostranne a odchylné od kogentnej právnej úpravy ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách právny predchodca žalobcu upravil výhodnejšie vo svoj prospech podmienky postupovania svojich pohľadávok voči klientom). Išlo teda o prípad absolútnej neplatnosti podľa § 39 O.z., kedy neplatnosť nastáva priamo (automaticky) zo zákona (ex lege), a to od počiatku (ex tunc). Súd teda v takomto prípade nemá možnosť rozhodnúť sa, či neplatnosť právneho úkonu "uzná" alebo nie. V posudzovanom prípade navyše podľa názoru súdu vzhľadom na celkom jednoznačné znenie citovaného ustanovenia zákona o bankách a celkom jednoznačne preukázané nesplnenie tam uvedených podmienok právnym predchodcom žalobcu výklad ako taký ani neprichádzal do úvahy (a teda ani výklad v prospech platnosti postúpenia pohľadávky). Výklad má totiž miesto iba tam, kde je právny predpis (alebo právny úkon) nejasný, neurčitý alebo nezrozumiteľný, a práve výkladom (za

použitia výkladových metód) sa zisťuje jeho skutočný zmysel a podstata. Tak tomu však v posudzovanom prípade nebolo.

Na podporu správnosti záveru o neplatnosti postúpenia žalovanej pohľadávky na žalobcu súd poukazuje tiež na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 17C/169/2014 zo dňa 16.06.2015, v ktorom súd v právnej veci rovnakého žalobcu (dokonca zastúpeného rovnakým právnym zástupcom) posudzoval rovnaký prípad postúpenia pohľadávky rovnakého postupcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) z obdobnej zmluvy o splátkovom úvere na základe totožnej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 uzavretej za obdobných okolností, pričom dospel k rovnakému záveru o neplatnosti postúpenia pohľadávky pre nesplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo viedlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie postupníka.

Ďalej súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/203/2015-394 zo dňa 19.05.2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 zo dňa 11.03.2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014 zo dňa 24.02.2015, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/153/2014 zo dňa 12.03.2015, rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 15C/33/2014 zo dňa 27.01.2015, rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 17C/427/2015 zo dňa 19.11.2015, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7C/209/2014 zo dňa 04.03.2015, v ktorých súdy v právnych veciach síce odlišných žalobcov, ale týkajúcich sa rovnakého prípadu postúpenia pohľadávok rovnakého postupcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) z obdobných úverových zmlúv na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej za obdobných okolností, dospeli všetky zhodne k rovnakému záveru o neplatnosti postúpenia pohľadávky pre nesplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

Celkom na záver, nad rámec uvedeného, a len pre úplnosť (keďže podstatná časť argumentácie účastníkov sa týkala otázky premlčania), súd dodáva, že ak by aj v prejednávanej veci bola daná aktívna vecná legitímácia žalobcu, súd by bez akýchkoľvek pochybností aplikoval na posudzovaný prípad právnú úpravu premlčania obsiahnutú v Občianskom zákonníku (a to vzhľadom na znenie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. aj bez vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného). V tejto súvislosti súd poukazuje na ustanovenie § 52 ods. 2 posledná veta aktuálneho znenia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Predmetné ustanovenie vyjadruje jednoznačnú vôľu zákonodarcu, akým právnym predpisom sa majú riadiť právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, a to (čo treba zdôrazniť) všetky právne vzťahy. Zároveň týmto ustanovením zákonodarca reagoval na polemiky, ktoré vyvolávala v oblasti spotrebiteľského práva duálna úprava niektorých inštitútov (vrátane premlčania) v Občianskom zákonníku a zároveň aj v Obchodnom zákonníku, a tieto polemiky vyriešil jednoznačne v prospech priority aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka na tieto špecifické spotrebiteľské vzťahy. Uvedené ustanovenie síce v čase vzniku záväzkového vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nebolo ešte súčasťou právneho poriadku SR, právny predpis, ktorým bolo do právneho poriadku začlenené (zákon č. 102/2014 Z.z.), však nemá prechodné ustanovenie, čo znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (porov. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 a sp. zn. 3 M Cdo 14/2014). Navyše podľa názoru súdu zákonodarca predmetným ustanovením iba výslovne deklaroval to, čo považoval za samozrejme už dávno predtým (v súvislosti so zvýšenou ochranou spotrebiteľa a rozsiahlou právnou úpravou prijatou za týmto účelom). Na podporu správnosti vyššie uvedeného záveru súd tiež podporne poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2013, č.k. I. ÚS 402/2013-10, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. januára 2011, sp. zn. 5 M Cdo 20/2009, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 13. novembra 2013, sp. zn. 2Co/370/2013, ale najmä na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 14. apríla 2015, sp. zn. 14Co/337/2013, v ktorom krajský súd v právnej veci rovnakého žalobcu, na ktorého bola postúpená pohľadávka z obdobnej úverovej zmluvy rovnakým právnym predchodcom (Slovenská sporiteľňa, a.s.), dospel k rovnakému jednoznačnému záveru o potrebe aplikácie právnej úpravy premlčania podľa Občianskeho zákonníka.

Súd si je pritom vedomý, že prvoradým dôvodom zamietnutia žaloby v prejednávanej veci bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, preto sa otázkou premlčania a dôsledkov z toho vyplývajúcich na posudzovaný prípad na tomto mieste ďalej (podrobnejšie) nezaoberal. Rovnako sa z uvedeného dôvodu nezaoberal otázkou (ne)splnenia zákonných náležitostí uzatvorenej zmluvy

o splátkovom úvere z pohľadu zákona o spotrebiteľských úveroch a ďalších nadväzujúcich právnych predpisov upravujúcich spotrebiteľské vzťahy (s čím by sa inak súd dôsledne vysporiadal).

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. v spojení 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.. Žalobca čiastočným späťvzatím žaloby (z dôvodu ktorého súd konanie čiastočne zastavil uznesením č.k. 40C/34/2015-56 zo dňa 26.10.2015) procesne zaviniť zastavenie konania v tejto časti (čo možno hodnotiť ako jeho neúspech a zároveň úspech žalovaného - porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 19/2010 zo dňa 26.01.2011), pričom vo zvyšnej časti bola jeho žaloba zamietnutá. V konaní mal tak v celom rozsahu úspech žalovaný, preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 433,63 eura, a to za:

a) 1 úkon právnej služby po 131,13 eura (vykonaný v čase, keď predmetom konania bolo zaplatenie sumy 3333,93 eura s príslušenstvom - prevzatie a príprava zastúpenia dňa 26.06.2014) + 1x režijný paušál (rok 2014) po 8,04 eura (namiesto žalovaným uplatnenej sumy 8,39 eura) + 20 % DPH,

b) 2 úkony právnej služby po 41,50 eura (vykonané v čase, keď predmetom konania bolo zaplatenie sumy 651,30 eura s príslušenstvom - 1. písomné podanie na súd - stanovisko k vyjadreniu žalobcu zo dňa 05.11.2015, 2. účasť na pojednávaní dňa 09.02.2016) + 2x režijný paušál po 8,39 eura (ako si ho uplatnil žalovaný) + 20 % DPH,

c) náhradu cestovného za cestu osobným motorovým vozidlom z miesta sídla právneho zástupcu žalovaného (Nitra) do miesta sídla súdu (Bratislava IV) a späť (186 km) - pojednávanie dňa 09.02.2016 pri priemernej spotrebe 5,7 l/100 km a cene PHM 0,933 eura/l + základná náhrada za použitie motorového vozidla 0,183 eura/1km, spolu 43,93 eura,

d) náhradu za stratu času za vyššie uvedenú cestu osobným motorovým vozidlom vykonanú dňa 09.02.2016 - 6 polhodín po 14,30 eura, spolu 85,80 eura + 20 % DPH.

(náhrada trov právneho zastúpenia vyčíslená v zmysle v zmysle § 9, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/, § 15 písm. a/, b/, § 16 ods. 3, 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., § 7 ods. 1, 2, 4, 5, 6 písm. b) zákona 283/2002 Z.z. a v zmysle § 1 písm. b) opatrenia č. 632/2008 Z.z.).

Súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť náhradu trov konania na účet právneho zástupcu žalovaného s poukazom na § 149 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

Odvolanie proti rozsudku musí obsahovať všeobecné náležitosti každého podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, podpísané datované, v dostatočnom počte rovnopisov a s prílohami, v opačnom prípade bude rovnopis s prílohami vyhotovený na trovy účastníka), a náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. (proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, v čom sa rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozsudkom, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.